

Turbuly Lilla

Békülős

VOLT EGY...

Volt egy labdám. Messze elgurult.
Egész délután azt kerestem.
Este lett meg, a Hold hasába bújt,
nem hagyott el mégse engem.

Volt egy virág: egy kék harang.
Sütötte nap, itattam vízzel.
Azóta égboltot rajzolok
azzal a kékharang színnel.

Volt egy kagylóm. Tengernél találtam.
Nem lakott már senki benne.
Fülemhez tettem, mormogott –
vágott vissza a tengerbe.

Volt egy cicám: pöttömke párduc.
Nem bírta, ha simogattam:
prüszkölt, karmolt, elfutott,
de dorombolt, ha enni adtam.

Volt egy verdám: piros Merci.
Kanyargott, amerre én akartam.
Egyszer másfele próbált menni,
falnak csattant, sarokba' hagytam.

Volt egy barátom. Kagyló és labda,
kék harang, kisautó, színes álmok,
csillámló szappanbuboréknak
láttam vele az egész világot.

Volt egy barátom, és nem figyeltem,
mire vágyik, merre akar menni.
Mormogott, nem jött, elfutott,
hiába indultam keresni.

Volt egy barátom: hiányzó puzzle –
nélküle nem érdemes kirakni.
Legózni is csak együtt szerettünk.
Hogy lehetne visszakapni?

VAN EGY...

[Anyáékat nem számolom,
elég legyen itt annyi oknak,
tehetek bármit, jól tudom,
ők mindig is szeretni fognak.]

Van egy árnyékom. Mindig elkísér.
Akkor is, ha sehol se látom.
Megnyúlik, falra fut, összemegy,
ő én vagyok, nem lehet barátom.

Van egy bátyám, hét lesz nemsokára.
Barnabás rám ver három évet.
Ha lenne, én sosem hagynám
otthon az én kisöcsémet.

Van egy gatyóm, éppen térdig ér,
elől két óóóóriási zsebbel.
És mégis gyorsan megtelik,
gombbal, rágóval, pereccel.

Van egy barátom. Elképzelem.
Ő meg azt hiszi, hogy nincsen.
Ha itt lenne, megosztoznánk
minden zsebbe' lévő kincsen.

LESZ EGY...

Lesz egy kutyám. Sötét gombolyag.
Mozgó, nedves pont az orra.
Szuszog, ha alszik, ébren szimatol.
Egy óriás, ugráló bolha.

Lesz rollerem, gurul és repül
[megálmodtam én ezt régen],
suhan velem, mint a szél,
álomrollerezek az égen.

Lesz egy sünim. De ha már
kérhetek, legyen inkább kettő!
Ha böknek is, soha nem szúrnak.
Két avarszagú, komisz kis tekergő.
Lesz egy házacska, diófa ágán,
felőttnek túl vékony kötéllel.

Kicsi lesz mindenki másnak,
mellettem csak a barátom fér el.

Lesz egy délután, napos, fényes,
de azt sem bánom, ha zuhog,
kopognak a házikóm ajtaján,
és én kinyitni indulok.

Lesz egy pillanat, míg el sem hiszem,
hogy ő áll az ajtó előtt.
Ha visszajön egyszer végre,
lehet akár naptalan délelőtt.

Onnantól úgy álmodom,
hogy rollerről tandemre váltok,
felváltva ülünk hátra, előre,
s bejárjuk a csillagvilágot.

